

ende virksomhed. Traktatens etableringsregler omfatter imidlertid også den såkaldte sekundære etablering, der vedrører oprettelse af datterselskaber, filialer og agenturer. Her skabes der også en permanent virksomhed i etableringslandet, men den udgør ikke det pågældende erhvervsmæssige midtpunkt.

Etableringsretten forudsætter derfor en fysisk og vedvarende tilstedeværelse på etableringsstatens område af en sådan art, at den omhandlede økonomiske virksomhed faktisk og reelt kan udøves. Kravet vil også være opfyldt, når en virksomhed er oprettet for en bestemt periode.

For tjenesteydere, der leverer tjenester via f.eks. en internet-side, afhænger etableringsstedet derfor ifølge direktivet ikke af, hvor den benyttede teknologi – som f.eks. en server – befinder sig, eller hvor internetsiden er tilgængelig, men af, hvor tjenesteyderen udøver sin erhvervsmæssige virksomhed. At der findes og anvendes teknologi til levering af informationssamfundstjenester medfører derfor ikke i sig selv, at tjenesteyderen er etableret.

Har en tjenesteyder flere etableringssteder, anses tjenesteyderen ifølge direktivet for at være etableret i det land, hvorfra den pågældende tjeneste leveres. I de tilfælde, hvor dette ikke kan afgøres, skal der lægges vægt på, hvor centret for tjenesteyderens aktiviteter for den pågældende tjeneste befinder sig og i sidste ende, hvor tjenesteyderens forretningsmæssige hjemsted er.

Som eksempel på en tjenesteyder, der må antages at være omfattet af lovforslaget i henhold til direktivets definition, kan nævnes et selskab, der er stiftet og registreret som et dansk selskab i overensstemmelse med selskabslovgivningen, og som har sit forretningsmæssige hjemsted i Danmark.

Da spørgsmålet om etablering er af betydning for hvilket lands retssystem, tjenesteyderne er omfattet af, er der medtaget en definition på etableret tjenesteyder i lovforslagets § 2.

2.4. Tjenestemodtager

Direktivet definerer en tjenestemodtager som enhver fysisk eller juridisk person, der anvender en informationssamfundstjeneste, uanset om det er til erhvervsmæssig eller anden brug.

Definitionen omfatter alle former for benyttelse af informationssamfundstjenester. Det vil sige både personer, der giver oplysninger på åbne netværk som internettet, og personer, der søger oplysninger på internettet af private eller erhvervsmæssige årsager.

Da der er tale om et centralt begreb, er direktivets definition medtaget i lovforslagets § 2.

2.5. Lovregulerede erhverv

Direktivet henviser i definitionen af lovregulerede erhverv til ethvert erhverv, som omhandlet i artikel 1, litra d, i Rådets direktiv 89/48/EØF om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed, eller i artikel 1, litra f, i Rådets direktiv 92/51/EØF om den generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF. Henvisningerne relaterer sig til lovreguleret erhvervsmæssig virksomhed, hvorved forstås erhvervsmæssig virksomhed, som i henhold til lov eller administrative bestemmelser kræver en autorisation, registrering eller lignende.

Direktiv 89/48/EØF er gennemført i bekendtgørelse nr. 292 af 8. maj 1991 om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark for statsborgere i de europæiske fællesskaber med erhvervskompetencegivende videregående uddannelse af mindst 3 års varighed. Direktiv 92/51/EØF er gennemført i bekendtgørelse nr. 52 af 19. januar 1995 om gensidig anerkendelse af erhvervsuddannelser. Begge bekendtgørelser er udstedt i medfør af lov nr. 291 af 8. maj 1991 om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark for statsborgere i de europæiske fællesskaber og de nordiske lande.

De to generelle EF-direktiver finder kun anvendelse på erhverv, der ikke er særligt reguleret af sektordirektiver. Der findes 7 sektordirektiver om henholdsvis sygeplejersker, tandlæger, dyrlæger, jordemødre, arkitekter, farmaceuter og læger. Det generelle system bygger i modsætning til sektordirektiverne ikke på en automatisk anerkendelse af medlemsstaternes eksamensbeviser baseret på en harmonisering af uddannelserne. De generelle direktiver samordner ikke medlemsstaternes uddannelser, og de fratager ikke medlemsstaterne retten til at fastsætte deres egne krav til uddannelserne.

De erhverv, der er omfattet af sektordirektiverne, er også omfattet af e-handelsdirektivet. Henvisningen til de to generelle direktiver i definitionen skal derfor ikke fortolkes som om, at disse erhverv ikke er omfattet.

Eftersom lovforslaget alene regulerer informationssamfundstjenester, vil afsenderlandsprincippet få betydning for de tjenester, der kan leveres online. Som eksempel kan nævnes rådgivningsvirksomhed. Såfremt en del af ydelsen ikke kan leveres online, for ek-